

Hoàng Trọng Muôn

Chùa Bà Đanh

Nằm bên tả ngạn sông Đáy, về phía Tây Bắc của thị xã Phủ Lý (Hà Nam) chừng 10 cây số, Chùa Bà Đanh giờ đây không còn hoang sơ như trước nhưng vẫn mang dáng dấp cổ xưa với sự vắng vẻ, trầm tịch. Trong những ngày hè này, đi vắng cảnh chùa, trở về với nơi thâm thiền, nghe tiếng chuông, tiếng mõ ngân vang lúc nhật lúc thừa mới cảm nhận hết ý nghĩa của cuộc sống trần tục.

Du khách đến vắng cảnh Chùa Bà Đanh thường bắt đầu xuất phát từ núi Cấm (Thôn Quyền Sơn, xã Thi Sơn, Kim Bảng, Hà Nam), sau khi đã mệt phờ bởi trèo núi hoặc chui sâu vào Ngũ Động Sơn để mục sở thị những cảnh quan thiên nhiên kỳ thú. Bước chân xuống đò, phóng tầm mắt nhìn khắp một vùng sông nước mênh mông, đón nhận những làn hơi nước mỏng tang theo gió tấp vào người, vào mặt mát lạnh và nghe tiếng chèo khua nước lồm bồm, mọi cảm giác mệt nhọc chợt tan biến đi như chưa bao giờ có, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhàng, thư thái. Mọi người dễ bị choáng ngợp trước quang cảnh hùng vĩ, bao la của những dãy núi đá vôi sừng sững, điệp trùng soi mình

bên hữu ngạn sông Đáy. Dưới chân núi, những bông hoa mua trắng muốt loà xoà trên mặt nước. Bên tả ngạn sông là những thôn xóm bình yên, nhà cửa san sát nằm thành thoi dưới những lũy tre xanh mượt đang chờn vờn những dải khói lam. Hơn nửa tiếng đồng hồ ngồi trên đò, chúng tôi đã tới chân núi Ngọc, một hòn núi nhỏ nằm trong khuôn viên của chùa. Tại đây mọi người có thể nằm dài trên những phiến đá hay dựa người vào những rễ đa cổ thụ để nghỉ ngơi, thư giãn.

Nơi đây không khí thật trong lành và vắng vẻ như trên một hoang đảo khi trước mặt núi Ngọc là dòng sông Đáy nước chảy hiền hoà. Phía bên trong là một thung lũng nhỏ mọc đầy hoa dại và chuối rừng. Trên núi, nhiều tảng đá tương đối bằng phẳng do tạo hoá xếp đặt sẵn như những tấm phản ngoài trời, giữa thiên nhiên mát mẻ. Sát mép sông, cây đa cổ thụ với 99 chiếc rễ dài như những cánh tay lực sĩ bám chặt vào các vách đá trên khắp sườn núi tạo ra những chiếc võng nho nhỏ cho du khách. Những chiếc rễ đa được gắn liền với những huyền thoại đã được mọi người đến đây khắc đầy tên tuổi của mình như những dấu ấn và cũng là những điều cầu mong về mọi sự tốt lành. Đâu đây vang lên những tiếng chim líu lo, trong trẻo, tiếng gà gáy trưa từ trong làng vọng ra gọi lên sự yên ả, thanh bình. Tôi thấy lòng mình chợt chùng xuống và bất chợt tự chất vấn mình về những hành động, cách cư xử của mình trong những ngày đã qua. Xuống khỏi núi Ngọc, chúng tôi lạc vào một rừng cây nhỏ bao quanh chùa. Nơi đây trước là một khu rừng rậm rạp nhưng đã bị con người khai thác đến kiệt quệ và tàn lụi. Chỉ có những cây công nghiệp do những người dân quanh đây mới trồng đang chen nhau mọc xanh tốt

cả một dải đất dài. Giữa bạt ngàn những cây sắn củ, vẫn còn lác đác những cây lâu năm, dấu vết sót lại của cánh rừng thuở trước, trong đó có những cây vả, cây lộc vừng, cây duối, cây muỗm có tuổi đời từ trên 100 năm đến 200 năm. Giá như lúc này có được chiếc võng để mắc vào thân cây thì thích biết mấy. Sẽ có một giấc ngủ trưa tuyệt vời giữa sự bình yên và râm mát.

Chùa Bà Đanh là nơi linh thiêng để cầu lộc cầu tài. Nhiều học sinh sinh viên dù ở nơi rất xa xôi cũng về tận đây cầu mong chuyện học hành, thi cử đỗ đạt và có được tình yêu lâu bền, vĩnh cửu. Sư chủ trì của nhà chùa là sư bà, tính tình khá vui vẻ, hoà nhã. Sư bà kể cho chúng tôi nghe về truyền thuyết Bà Đanh với một giọng nói chậm rãi, nhỏ nhẹ khắc sâu vào tâm khảm người nghe. Bà Đanh còn được gọi là Đức Thánh Bà làng Đanh hay bà chúa Đanh.

Chuyện kể lại rằng, ngày xưa, lâu lắm rồi, vào một năm nọ, thời tiết bỗng nhiên trở nên vô cùng khắc nghiệt. Có một thời gian rất dài, nắng như đổ lửa. Nắng đến khô cháy cành cây ngọn cỏ. Nắng đến cạn khô nứt nẻ các dòng sông mà mãi chẳng có một giọt mưa nào khiến cho nhân dân ở đây không thể làm ăn sinh sống nổi. Rồi sau đó là mưa. Mưa thổi đất thổi cát. Mưa xối xả như trút nước hết ngày này đến ngày khác làm cho lũ lụt tràn miên. Nhiều người đã chết đói, nhiều người khác phải đi tha phương cầu thực. Già làng vì thế lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Một đêm, già làng nằm mơ thấy một nàng tiên trẻ đẹp hiện ra, xin được về giúp dân làng. Sau đó, dân làng liền lập một ngôi chùa nhỏ trong rừng cây cổ thụ ở đầu làng, gần sông nước và cạnh hòn núi Ngọc để thờ nàng tiên ấy. Chùa xây dựng xong, một hôm, trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, sấm nổ vang rền. Một

cơn gió lớn đã cuốn đổ cây mít ngàn năm tuổi linh thiêng trong khu rừng. Dân làng biết là điềm báo, liền lấy gỗ mít tạc tượng nàng tiên để thờ. Khi tượng tạc xong, thời tiết hết khắc nghiệt, mưa thuận gió hoà, cuộc sống lại bắt đầu sinh sôi nảy nở. Từ đó, ngôi chùa này được gọi là chùa Bà Đanh. Do ngôi chùa nằm nơi rừng sâu nên rất vắng vẻ. Trước đây, khi còn đi học, chúng tôi vẫn thường được nghe mọi người ví von: "Vắng như chùa Bà Đanh" mà cứ nghĩ đó là một nơi nào xa tít tắp. Lớn lên, được nghe mọi người kể lại, được đi đây, đi đó nhiều nơi, tôi mới biết đó là ngôi chùa trên mảnh đất của quê hương mình, cách làng tôi không bao xa, càng thêm tự hào hơn khi biết rằng, ngôi chùa và câu thành ngữ kia đã ăn sâu vào đời sống dân gian khắp nơi trên cả nước.

Xuống đò, trở lại núi Cẩm mà lòng tôi còn vương vấn nơi cảnh thiên với câu chuyện về bà chúa Đanh đã giúp dân làm ăn sinh sống; cảm tưởng như mình vừa bước ra từ một cõi hư vô vắng lặng, lại bùi ngùi trước cuộc sống bon chen nơi trần tục khi nghe người lái đò ngân nga câu thơ:

*"Còn duyên kẻ đón người đưa
Hết duyên vắng ngắt như chùa bà Đanh"*

Kim Bảng - Hà Nam, 7-1999

Hoàng Trọng Muôn

(In trong *Mùa hoa lộc vừng - Tập ký và tản văn* – NXB Thanh Niên, 2007)

Xem thêm: <http://hoangtrongmuon.blogtiengviet.net>

Hoàng Trọng Muôn

Cô học trò đặc biệt

Mưa bắt đầu rơi rả rích từ đêm hôm qua cùng với vài chiếc lá vàng lìa cành theo gió đu mình bên cửa sổ. Trời đã sang thu, hơi rét ngọt của những cơn gió heo may đã bắt đầu len nhẹ vào phòng ngủ của mọi người làm ai cũng có một cảm giác lâng lâng, dễ chịu trong chiếc chăn mỏng manh khi mỗi sớm mai thức dậy.

Nghĩa cửa mình tỉnh giấc, vươn vai hít thở thật sâu cái không khí trong lành, êm dịu của buổi sáng mùa thu. Anh nhìn quanh phòng một lượt, nhưng chưa có ý muốn rời khỏi giường mà chỉ hé mở cửa sổ cho một vài chiếc lá vàng còn giắt trên thành cửa, bay la đà xuống

dưới. Mấy người bạn sinh viên cùng phòng cũng chưa ai dậy vì sáng nay là chủ nhật, không phải đi học. Sinh viên vẫn có thói quen ngủ vùi vào mỗi sáng chủ nhật mà, bởi chỉ có những ngày chủ nhật, họ mới thực sự được nghỉ ngơi, được ngủ thoải mái cho lại sức. Anh cảm thấy lòng mình lâng lâng những cảm xúc êm ái, dịu dàng về những ngày chớm thu, về những cơn mưa ngâu rả rích, về những mái phố xao xác heo may và cả công việc của mấy bà dọn vệ sinh trong trường vì mỗi lần quét lá xong đằng trước, lá lại thi nhau bay về phía đằng sau như trêu chọc, như thách thức. Và anh chợt mỉm cười khi nghĩ đến một tà áo dài trước cổng trường bị gió quét những lớp bụi mỏng tang trên mặt đường, tung lên trước mặt, phải giơ tay che che phía trước.

Long mở cửa, gió lạnh ùa vào phòng làm Nghĩa rung mình kéo vội tấm chăn mỏng trùm kín lên người. Hôm nay, không hiểu sao Long lại dậy sớm thế, chắc là chuẩn bị cho một buổi hẹn hò thú vị. Vắt chiếc khăn ướt lên dây, Long bảo với Nghĩa:

- Sáng nay trung tâm gia sư hẹn mày đến nhận địa chỉ, sao mày còn chưa dậy?

Nghĩa thò đầu ra khỏi chăn, mặt đăm chiêu:

- Tao không còn đủ tiền nhận địa chỉ. Mà có thừa tiền tao cũng chẳng nhận cái địa chỉ vớ vẩn ấy.

Nghĩa lại kéo chăn trùm kín đầu. Anh không còn cảm nhận được những cảm xúc ấm áp, lâng lâng như lúc nãy nữa mà bắt đầu tự vấn bản thân mình với những câu hỏi kỳ quặc và ngớ ngẩn. Hôm qua, khi

đến trung tâm nhận địa chỉ, anh đã rất khó chịu và cảm giác khó chịu ấy lại bắt đầu trỗi dậy trong lòng anh, khi anh nghĩ đến nó. Bao nhiêu lần anh làm gia sư, bao nhiêu địa chỉ gia sư anh đã từng giảng dạy trong suốt những năm tháng sinh viên của mình, nhưng đây là lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần duy nhất anh gặp phải một trường hợp lạ lùng và trớ trêu như vậy. Học trò mà anh được gọi đến để giảng dạy không phải là học sinh phổ thông bình thường như những địa chỉ gia sư khác, mà lại là một sinh viên năm cuối của trường Trung cấp Thương mại. Đó là một học trò nữ, có lẽ chỉ ít hơn anh một hoặc hai tuổi gì đó, đang muốn thi tiếp vào trường Đại học ngoại ngữ nên yêu cầu trung tâm tìm giúp gia sư dạy văn. Có một điều lạ lùng là cô học trò này chỉ yêu cầu gia sư là một nam sinh viên sư phạm, học năm thứ ba hoặc năm cuối, có ngoại hình cân đối, đẹp trai, chưa có người yêu, có khả năng sư phạm, có khả năng giao tiếp tốt và phải đưa đón cô ấy đi học ngoại ngữ vào các buổi tối sau khi học xong môn Văn buổi chiều. Tất nhiên là tiền công gia sư rất cao. Có lẽ đó là một cô bé kiêu kỳ và tự phụ? Dù sao thì Nghĩa cũng không chịu đựng nổi khi học trò của mình coi mình chỉ là một đứa trẻ con đến làm trò để mua vui. Với lại, Nghĩa là sinh viên khoa Giáo dục chính trị chứ có phải là khoa Văn đâu, mà là do anh đăng ký dạy Văn ở tất cả các cấp nên mới bị tóm vào địa chỉ dạy Văn này.

Nghĩa rời khỏi giường sau khi ngủ thêm được một giấc khá dài. Ngoài trời vẫn còn mưa nhưng cả phòng có lẽ đã dậy từ khá lâu rồi và đang chuẩn bị lục tục xuống căng tin ăn cơm trưa. Nghĩa cảm thấy bụng mình đói cồn cào và anh tin rằng mình sẽ có một bữa ăn

rất ngon miệng. Dù sao anh cũng không còn bận tâm và khó chịu về cái địa chỉ gia sư kia nữa. Có lẽ, buổi chiều anh phải đạp xe lòng vòng qua các trung tâm khác để hỏi địa chỉ. Anh rất cần có việc làm thêm.

Long chạy lên phòng bảo Nghĩa xuống nghe điện thoại nhưng Nghĩa đã đoán được là trung tâm gia sư gọi điện cho anh. Anh bảo Long nói giúp với dịch vụ điện thoại là anh không có nhà. Long ngạc nhiên, chần chừ định nói điều gì đó nhưng lại thôi, lặng lẽ bỏ đi.

Cả phòng kéo nhau đi ăn cơm nhưng Nghĩa bảo mình chưa muốn ăn. Anh muốn ngồi lại một mình trong phòng để nghĩ. Anh cũng không hiểu mình cứ phải nghĩ nhiều như thế để làm gì? Nhưng anh cũng đâu có thể gạt bỏ được khỏi suy nghĩ của mình một cách dễ dàng cái địa chỉ gia sư béo bở nhưng lại kỳ quặc kia. Nó cứ ám ảnh anh mà không tài nào dứt ra được. Không hiểu sao anh lại cứ phải khổ sở vì nó đến thế? Anh nghĩ, có lẽ là vì anh muốn kiếm thêm tiền để phụ thêm số tiền trợ cấp ít ỏi của gia đình bởi cuộc sống sinh viên có biết bao nhiêu thứ phải chi tiêu. Nhưng có lẽ cũng không đơn thuần là như vậy. Những năm đầu, anh đi gia sư có thể là vì tiền bởi cuộc sống sinh viên còn dài dằng dặc ở phía trước, nhưng bây giờ thì không. Anh sắp ra trường rồi, dù gì thì cũng sắp là một thầy giáo, một thầy giáo thực sự bắt đầu sống bằng nghề nghiệp của mình. Một thầy giáo trẻ còn chưa có gì, đang phải bắt đầu tự khẳng định mình thì không thể bán rẻ danh dự của mình được. Nghĩ thế và anh có

phần thấy yên tâm hơn, tạm bằng lòng, cho rằng mình quyết định đúng.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, nhát gừng có vẻ khá rụt rè. Lại ông tướng nào muốn trêu mình đây. Anh không ngồi dậy, vẫn nằm dài trên giường tầng nói vọng ra cửa, giọng có vẻ bức bối: "Cửa mở đấy, cứ vào đi". Chỉ đến lúc anh giật mình nghe tiếng chào của một cô gái, Nghĩa mới ngồi bật dậy, xin lỗi và mời vào phòng. Ngay cái nhìn đầu tiên anh đã bị cuốn hút và rất ấn tượng trước một khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn, dịu dàng và một bộ đồ hết sức giản dị nhưng rất hợp và đẹp.

Cô gái nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh là Nghĩa ạ?

Nghĩa hơi ngạc nhiên và nhìn cô dò xét. Có lẽ anh cũng lờ mờ hiểu ra cô gái này là ai.

Không đợi Nghĩa phải hỏi, cô gái tự giới thiệu một cách khá tự tin và cởi mở:

- Em ở trung tâm gia sư đến.

Nghĩa không hề ngạc nhiên bởi điều anh dự cảm đã hoàn toàn đúng. Tuy nhiên, anh cũng hơi thắc mắc và cảm thấy vô cùng khó hiểu khi trung tâm gia sư lại cử người đến tận phòng của anh. Chưa bao giờ anh được nghe về một trung tâm gia sư nào lại tận tâm và nhiệt tình với gia sư như thế. Chẳng lẽ anh lại quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến nỗi không ai khác có thể thay thế vào đó được? Hay vì số tiền phần trăm quá béo bở của địa chỉ kia mà trung tâm không muốn

đánh mất, phải nhọc lòng vào tận đây? Nghĩ thế nên anh không thể kìm chế được sự bực bội của mình:

- Hôm qua, tôi đã nói rất rõ ràng là mình không có khả năng dạy Văn ôn thi đại học vì tôi có học ở khoa Văn đâu.

Cô gái nhìn thẳng vào mặt anh, nói rất thẳng thắn:

- Anh đã từng đăng ký với trung tâm rằng, anh là cựu học sinh chuyên văn, từng có mặt trong đội tuyển thi học sinh giỏi môn Văn quốc gia và có giải. Anh đã nói là anh có thể dạy được Văn ở mọi trình độ từ phổ thông đến ôn thi đại học. Chúng tôi rất tin là anh sẽ dạy được. Mà có nhiều gia sư, chỉ vì muốn có địa chỉ đi dạy nên đăng ký bừa cả những môn mình không có khả năng, cũng có sao đâu?

Nghĩa bực mình quát lên:

- Nhưng tôi khác họ. Tôi sắp là thầy giáo. Tôi không thể dễ dãi với chính mình được.

Cô gái biết là mình đã lỡ lời nên ngồi im, đôi mắt trong veo mở to nhìn Nghĩa một cách tội nghiệp. Anh cũng dịu xuống, khá bối rối về thái độ của mình vừa rồi:

- Mong bạn hiểu cho tôi, tôi không muốn biến mình thành một trò đùa cho những địa chỉ như thế. Trung tâm có thể bố trí địa chỉ khác cho tôi được không?

Cô gái mở to mắt nhìn anh, có vẻ như không hiểu những gì anh vừa

nói. Lát sau, gương mặt cô gái dịu xuống, nở nụ cười tươi rất xinh làm Nghĩa chợt thấy xốn xang. Cô nhìn Nghĩa với ánh mắt khá tinh nghịch:

- Dù sao bây giờ cũng đã là mười hai giờ trưa rồi. Chẳng lẽ anh lại không thể mời khách xuống ăn một bữa cơm căng tin được hay sao?

Nghĩa mỉm cười, lúng túng gật đầu. Có lẽ chính anh đã cảm thấy mến cô gái xinh đẹp và tự tin này. Anh đã cố lục lọi trong trí nhớ xem mình đã gặp cô gái này ở trung tâm gia sư bao giờ chưa. Hình như là chưa bởi mấy thành viên của trung tâm anh còn lạ gì họ.

Cô gái tự tin kéo ghế ngồi chờ Nghĩa đi gọi thức ăn. Cô bảo với Nghĩa mọi ngày ăn như thế nào thì hôm nay cũng cho cô ăn như vậy. Nhìn dáng anh đi lại và vẻ mặt bối rối của anh thỉnh thoảng lại nhìn trộm về phía cô, cô cũng bối rối quay đi, mặt đỏ ửng lên.. Nghĩa bắt đầu thấy mình có cảm tình với cô gái và anh chợt băng khuâng, chợt nghĩ vẩn vơ. Suốt bữa ăn, cả hai không nói gì với nhau, chỉ giục nhau ăn và bối rối nhìn nhau.

Ngoài trời, mưa đã tạnh. Ánh mặt trời buổi trưa le lói những tia nắng mỏng tang, yếu ớt không xuyên qua được mấy tán lá của cây bàng còn non nớt trước cửa căng tin. Không hiểu sao hôm nay Nghĩa không muốn ăn. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời anh đi ăn cơm với một cô gái, mà cô gái đó lại không hề quen biết hay thân thích gì. Có lẽ vì

thể mà anh không ăn được chẳng? Có thể cô đã để lại trong anh nhiều ấn tượng mới lạ làm cho anh cứ phải trăn trở, cứ phải suy nghĩ mà không ăn được. Thỉnh thoảng, anh lại liếc nhìn trộm vị khách của mình đang ăn uống rất tự nhiên, thông thả và thỉnh thoảng còn cười với Nghĩa nữa. Bọn cùng phòng ăn cơm xong, đi qua chỗ Nghĩa vừa huýt sáo, vừa nhìn anh với ánh mắt dò xét, trêu chọc. Long hỏi mượn xe nhưng anh bảo chiều mình còn phải đi tìm địa chỉ gia sư ở những trung tâm khác nữa. Cô gái nhanh nhẩu:

- Em có xe mà. Chiều em cũng không bận gì đâu.

Cả Long và Nghĩa đều rất bất ngờ trước câu nói rất vô tư, hồn nhiên của cô, như anh đã từng quen thân từ lâu. Hình như đoán được suy nghĩ của anh nhưng cô vẫn không hề biến đổi sắc mặt, tự tin nhìn thẳng vào anh chờ đợi. Nghĩa không từ chối Long được nữa nhưng anh bắt đầu có ý dè chừng với cô gái và cảm thấy có điều gì đó không ổn trong chuyện này. Long sung sướng cầm chìa khóa xe đạp của Nghĩa, nháy nháy mắt với anh rồi lẩn mất sau căng tin.

*

* *

Nghĩa đeo cô gái chạy lòng vòng tới mấy trung tâm gia sư liền nhưng trung tâm nào cũng bảo anh phải chờ, bao giờ có địa chỉ, họ sẽ liên lạc với anh. Bao năm làm gia sư, những chuyện như thế này là điều

anh đã biết trước nên cũng không hề ngạc nhiên, chẳng hề thất vọng. Chỉ có một điều anh cứ mãi băn khoăn là sao mỗi lần như thế, cô lại động viên anh, giục anh đi tìm tiếp ở những trung tâm gia sư khác mà anh đã đăng ký. Nghĩa cười thảm vì anh chợt nghĩ sao lại có trung tâm gia sư tốt đến thế không biết, đã cử người đi cùng anh tới các trung tâm khác, lại còn biết cách an ủi, động viên anh mỗi khi có trung tâm nào đó bảo anh phải chờ. Chẳng lẽ cô gái này bị tâm thần? Hay cô ta biết trước là các trung tâm khác cũng không có địa chỉ nên đi theo để tạo cơ hội cho anh quay lại nhận địa chỉ dạy văn kia mà trung tâm của cô ấy chưa tìm được ai? Nếu vậy thì cô gái thật thông minh và anh thật quan trọng. Chẳng lẽ cái địa chỉ dạy văn kia lại làm cho trung tâm phải khổ sở đến thế sao?

Nghĩa dừng xe trước cửa trung tâm gia sư cuối cùng mà anh đã đăng ký. Cô gái ngồi trông xe và đợi anh ở ngoài. Người ta tiếp anh thân mật, hồ hởi nhưng anh vẫn cảm thấy có điều gì đó giả dối, khiến cưỡng. Gã giám đốc trung tâm chưa đợi anh hỏi, đã nói ngay:

- Có vài địa chỉ dạy cấp II, trả lương rất cao, tuần 5 buổi, mỗi buổi 50 nghìn tiền công, tháng có thể kiếm ngon ơ một triệu đồng.

Gã giám đốc trẻ măng vừa nói xong, mặt đã vênh lên làm cao khiến anh tức nổ đom đóm mắt, chỉ muốn đấm cho gã một quả vào mặt. Cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, anh nài nỉ gã:

- Anh cho tôi nhận đi, tôi dạy được mà.

Gã giám đốc cũng trạc tuổi Nghĩa, có lẽ cũng đang là sinh viên của một trường đại học nào đó ở Hà Nội này, cười rất khó hiểu. Rồi gã

thủng thảng:

- Nhưng hơi bị xa đấy - Hấn ngập ngừng chốc lát rồi nói tiếp - Không phải ở trong nội thành Hà Nội này mà ở ngay... thành phố Hồ Chí Minh!

Nghĩa điên tiết lên nhìn hấn làm hấn hoảng hốt thực sự, co rúm người lại, mặt méo xệch đi, không dám nói thêm một câu nào nữa. Anh gạt mạnh cuốn sổ đăng ký gia sư của gã xuống đất rồi bỏ đi. Có lẽ anh cũng không thể hình dung được là sẽ có cả trò đùa dành cho con nít ở đây. Dù sao trung tâm này cũng làm cho anh hiểu rằng: nó đang sắp chết. Anh biết rằng, các trung tâm gia sư thường chỉ mọc lên nhiều vào mùa hè vì thời gian đó làm ăn được do học sinh có nhu cầu học thêm trong hè rất cao, rồi sau đó các trung tâm giải tán dần. Có lẽ chỉ có ai còn được gia chủ giữ lại sau dịp hè vừa rồi là bây giờ vẫn còn địa chỉ dạy ổn định, chứ mới đầu năm học như thế này, học sinh ít có nhu cầu tìm gia sư lắm, nhất là với môn văn thì càng hiếm hoi.

Thấy anh mang theo một bộ mặt cau có, bức dọc và mệt mỏi, cô gái chạy đến hỏi:

- Thế nào anh?

Anh chán nản lắc đầu:

- Cũng vậy thôi. Bây giờ tìm được địa chỉ đi dạy khó quá. Có lẽ tôi phải tìm việc khác để làm thêm.

Nghĩa quay sang cô gái:

- Cảm ơn bạn đã rong ruổi cùng tôi suốt buổi chiều hôm nay. Bây giờ tôi muốn đi lang thang một mình, bạn về trước đi.

Nghĩa lững thững đi bộ dọc hè phố, hai tay xỏ vào túi quần, thỉnh thoảng lại đưa lên vuốt ngược mái tóc ra đằng sau, mặc kệ cô gái lẻo đẻo dắt xe máy theo sau, lặng lẽ chẳng nói gì. Anh dừng lại bên Bờ Hồ, chọn một chiếc ghế đá rồi mệt mỏi thả mình xuống. Cô gái dựng xe trước mặt rồi rụt rè ngồi xuống bên cạnh anh. Cô nhìn anh trong giây lát rồi mới lên tiếng:

- Hay là anh nhận địa chỉ dạy văn mà hôm qua trung tâm giao cho anh đi. Em tin là người ta thuê gia sư rất nghiêm túc chứ không có ý đùa cợt gì đâu.

Nghĩa nhìn sâu vào mắt cô gái và anh nhận ra cô đang nói rất thật và nghiêm túc chứ không có vẻ gì là trêu chọc hay thăm dò. Anh lơ đãng nhìn ra xa, trầm ngâm suy nghĩ. Rồi anh quay lại, cũng rất thật như cô gái, anh cởi mở lòng mình:

- Nhưng người ta thuê dạy nhiều buổi trong tuần, tiền công lại trả rất cao, tôi đào đâu ra đủ tiền để nộp cho trung tâm 50% tháng lương đầu tiên ngay bây giờ?

Cô gái cười rất tươi, đi lại phía trước mặt Nghĩa, ngồi xuống ghế đối diện với anh:

- Anh không phải trả trung tâm một đồng nào cả.

Thấy anh có vẻ ngờ ngác, không hiểu, cô nháy mắt tinh nghịch:

- Vì em chính là người muốn tìm gia sư đây mà.

Nghĩa ngạc nhiên thực sự. Anh mở to mắt nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình nhưng anh lại nhận thấy cô ta nói thật. Anh đứng dậy, vẻ mặt hết sức đăm chiêu. Chưa bao giờ anh gặp phải một tình huống quái lạ như thế này. Nhưng rồi anh cũng hiểu ra tất cả. Sáng nay cô ta được gọi đến trung tâm gia sư để nhận gia sư xem có hợp theo ý muốn của mình không và ký hợp đồng. Chờ suốt cả buổi không thấy anh đến nên khi trung tâm mở sổ ra gọi điện cho anh thì cô đã xem trộm được địa chỉ và đến đây. Anh quá bất ngờ trước một tình huống mà đến nghĩ, anh cũng không thể nghĩ ra.

Cô gái nhìn theo diễn biến tâm trạng trên gương mặt của anh, thỉnh thoảng cúi xuống mỉm cười. Lúc sau, cô hỏi anh:

- Anh có nhận địa chỉ này không?

Nghĩa gật đầu làm cho cô gái sung sướng nắm lấy tay anh gọi to:

"Thầy!" làm cả hai cùng bối rối. Vài người đi qua nhìn họ với con mắt hiếu kỳ. Nghĩa nhớ ra là anh chưa biết tên học trò, liền nghiêm sắc mặt:

- Nhưng thầy chưa biết tên em là gì?

Cô gái đứng nghiêm, khoanh tay trước ngực lễ phép:

- Thưa thầy, em tên là Hiền Anh!

Anh thấy mình thật hạnh phúc và cũng thật ngượng ngùng, xấu hổ khi thoát qua những suy nghĩ về cô học trò này trong đầu. Chiều chủ nhật, mọi người dạo quanh Bờ Hồ thật đông, thật thông thả và thanh thoi. Còn anh, theo đề nghị của cô học trò đặc biệt này, anh chầm chậm chờ cô đi dạo phố và đi ăn kem. Ráng chiều ửng hồng thật đẹp.

Tháng 9 - 1999

Hoàng Trọng Muôn

(In trong tập *Lặng lẽ tháng Mười - Tập truyện ngắn - NXB Thanh Niên, 2005*)

Nguồn:

Được bạn: đưa lên vnthuquan.net
vào ngày: 1 tháng 12 năm 2009